

til EU, og hvor meget de får tilbage. Det er helt tilfældigt, og det giver ingen mening, for den fordel, det enkelte land har ved at være medlem af EU, er langt, langt større, end det kan ses af budgettet. F.eks. er Storbritannien et stort land, som har meget stor fordel af den frie adgang til et stort indre marked i Europa med flere hundrede millioner forbrugere, og den fordel kan ikke bare lige gøres op. Men et stort land som Storbritannien har en enorm fordel af det, og derfor giver det ingen mening at se på betalingsstrømmene, altså om man får så og så meget ud af landbrugspolitikken eller så og så meget ud af strukturfondspolitikken. Vi anerkender fra dansk side overhovedet ikke begrebet nettobidrag. Vi ser på, hvor meget vi indbetaler brutto, og det er det, der er det afgørende.

Morten Messerschmidt (DF):

Det er da fuldstændig rigtigt, at de fordele, der er forbundet med ikke at have toldbarrierer og kunne handle frit og med alle de andre liberaliseringsforanstaltninger, er svære at gøre op, men det har bare overhovedet ikke noget med netto- eller bruttoopgørelser at gøre. Nettoopgørelsen handler ganske enkelt om, at man har et budget, hvor pengene bliver brugt ud fra nogle politiske rationaler. 70 pct. af dem går til regulær planøkonomisk politik, og det kan man ikke bare lukke øjnene for og sige, at det er umuligt at gøre tallene op.

Kl. 13.15

Sagen er den, at Storbritannien ikke modtager ret meget landbrugsstøtte, fordi de ikke producerer ret mange landbrugsvarer, og når statsministeren kæmper for at få landbrugsstøtten ned, virker det da mærkeligt, at han samtidig skoser Storbritannien for at gøre det samme. Det hænger da ikke sammen, at man på den ene side kæmper i Hongkong for at få landbrugsstøtten ned, men på den anden side ikke vil støtte Storbritanniens synspunkt om, at der skal være rabatter for at få landbrugsstøtten ned.

Jeg forstår simpelt hen ikke, hvordan man kan tale med to tunger. Godt nok er det to forskellige kontinenter, men alligevel er der da en eller anden form for uoverensstemmelse mellem synspunkterne.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jamen det er jo ikke sådan, det forholder sig. Man kan godt arbejde for at få ændret EU's politik på f.eks. landbrugsområdet, men det fritager da ikke en for at betale et fair kontingent. Det

kan da ikke være sådan, at når man er medlem af et fællesskab, vil man ikke betale, hvad det koster. Det kan man bare ikke, og det er det, vi har sagt til briterne.

Vi støtter ønsket om en reform af landbrugspolitikken og en gradvis reduktion af landbrugsstøtten, men vi betaler da fra dansk side stadig vores kontingent til fællesskabet, samtidig med at vi arbejder for at få politikken ændret. Det kan da ikke være sådan, at hvis man ikke kan få sin vilje, og hvis man ikke lige kan komme igennem med alle sine synspunkter, nægter man bare at betale. Så kan et fællesskab jo ikke fungere, og skåret helt ind til benet er det jo det, det handler om.

Det er derfor, vi siger fra dansk side, at når vi først er blevet enige om en fælles politik – og Storbritannien er jo med i et fællesskab, som har besluttet en fælles landbrugspolitik – må vi hver især også betale vores fair andel af kontingentet.

Morten Messerschmidt (DF):

Nu blev Storbritanniens rabat jo besluttet fuldstændig efter EU's regler, og den eneste grund til, at der pludselig var nogle, der rørte på sig, var, at Frankrig blev bange for ikke at kunne score kassen i landbrugsstøtte for næsen af de andre lande. Er det ikke rigtigt? Det siger selvfølgelig sig selv, at hvis der bliver færre udgifter i form af færre landbrugsordninger, bliver der også færre indtægter.

Jeg synes ikke, det er særlig heroisk, når statsministeren siger, at man kan arbejde for at ændre EU's politik. Ja, det er selvfølgelig rigtigt, men hvorfor gør statsministeren det så ikke? Hvorfor støttede han ikke Tony Blair i, at den rigtige vej at gå er at sænke udgifterne og afledt deraf også sænke indtægterne? Hvorfor meldte statsministeren sig ikke i 1-procent-klubben, når han havde alle chancer for det? Det forstår jeg ganske enkelt ikke.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Vi har faktisk fra dansk side støttet det britiske formandskab på alle punkter på nær lige præcis i spørgsmålet om den britiske rabat.

Vi har været enige i, at der skulle vedtages et ansvarligt budget, og vi synes, at det, man lavede på – 1,045 pct. af bruttonationalindkomsten for at være helt præcis – er et ansvarligt budget. Vi har støttet, at der skal afsættes flere ressourcer til investeringer i forskning, udvikling og uddannelse, og på andre områder har vi ligeledes støttet det britiske formandskabs øn-